

1. וכן כתב הגאון רבי חיים פלאג'י זיע"א (תוכחת חיים פ' ואתחנן), וזה לשונו: אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַעוֹצֵם עֵינָיו, כִּי חָיִי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא תְלוּיִים בָּהּ, וְהוּא בְדוּק וּמְנוּסָה שְׂיִיטֵב לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. עכ"ד ואשא עיני - חלק י - סוד הברכה והשמירה - חלק א | הרב אמנון יצחק, <https://shofar.tv/lessons/15025>].
 2. ספר: 'לכתחילה - השגחה פרטית וקרבת אלקים', פרק ל: קללה: ד. - אסור לאדם לקלל את עצמו כשהדברים לא מסתדרים לפי רצונותיו, או כשאנו מצליח בפעולותיו, או כשנדמה לו שבאותו יום אין מזל מאיר לו פנים. - ועל זה נאמר: 'ונשמרת מכל דבר רע'. כה"ח (פלאג'י א, ט). מה יעשה אדם שהוציא דבר רע מפיו, כיצד יבטלנו לבל יתקיים בעתיד - 'ראה לעשות מאותם הדיבורים והאותיות והתיבות צירופים אחרים לטובה ותבטל הגזירה ותתהפך לטובה'. אגרא דכלה (בשלח טו, ב). אין לך חוסר אמונה גדול מזה. - יסוד האמונה. ה. - כמו כן, אסור לאדם לקלל את כליו, רהיטיו, מלבושיו וכדומה, כאשר אינם ממלאים את ייעודם כראוי או שאינם לרוחו, כגון - לומר: 'שילכו לאבדון' וכדומה. - כה"ח (פלאג'י א, ט). המזלול בזה - גורם נזק לעצמו (שם). [חדרה - פחד ובטחון <https://shofar.tv/lectures/1472>]
 3. רבי מאיר בעל הנס: אדם שנמצא בערה כל שהיא - ינדור צדקה לעילוי נשמת רבי מאיר בעל הנס, ויאמר "אלהא דמאיר ענני", ויוסיף: "יהי רצון שיעלה לפניך כאילו כיונתי בכוונה שכיון בה רבי מאיר בעל הנס בעת שאמר כן לשר בית הסוהר". וזוהי סגולה גדולה להצלה מהערה. כן מבואר בספר "פתח עיניים" לחיד"א (ע"ז יח, ב) וב"בן איש חי" (פרשת ראה אות ג) וב"עטרת החיים" להגר"ח פלאג'י (סימן נב, אות ח). [הפלא ופלא - אות ר' - חלק ב <https://shofar.tv/videos/15341>].
 4. כאשר אדם אומר לשממית את המילה "שבת" - מיד השממית נעמדת במקומה ללא כל תזוזה. כן כתב רבי חיים פלאג'י בספרו "כף החיים" (אות לד).
 5. בשעה שהעצמים והאילנות רואים אדם שמחלל שבת - הם צווחים וצועקים על הרעה העתידה לבוא בעקבות חילול השבת. כן כתב רבי חיים פלאג'י ("כף החיים" סימן ל). [הפלא ופלא - אות ש - חלק א <https://shofar.tv/lessons/15353>].
 6. אדם שנוהר בכל עת שהתפילין שלו תהיינה מתוקנות ובודקס מעת לעת ועובע את הרצועות במקומות המועדים, גם אם נגזר עליו למות בטרם עת - ה' יזכהו לזקנה ולשיבה. כן מבואר בספר "קול החיים" לרבי חיים פלאג'י. [הפלא ופלא - אות ת - חלק 1 <https://shofar.tv/videos/15389>].
 7. <https://shofar.tv/articles/14436> - כתבה בענין זהירות מכתבי קודש!
 8. יש חידוש בדברי רבנו חיים פלאג'י, בתחילת ספר "חיים תחילה" וזה לשונו: 'כל אדם שעושה חסד עם חברו, אפילו יחיד לגבי יחיד, מלבד שחיב חברו שנצל ע"י לתת לו הודאות וחיונות שלא להיות כפוי טובה חלילה וחס, גם שאר בני חייבים לתת לו חיונות כיון ש: "כְּלָנוּ בְּנֵי אִישׁ אֶחָד נַחֲנוּ" (בראשית מב יא) וכגוף אחד נחשבים. אם כן, כל אחד "יאמר נא ישְׂרָאֵל" (תהלים קיח ב): 'את ההצלה והטובה אשר עשה זה האיש עם חברים, הוי ליה כאילו עשאה עמי! עד כאן לשונו.
- נקח לדוגמא את אלחנן מאמו - ה' ישמור עליו ויעילו, שהוא עובד בהתנדבות ב'הצלה' והוא מעיל יהודים כל יום! אז על פי ר' חיים פלאג'י אנחנו צריכים ליתן לו חיונות כל הזמן על זה שהוא מעיל יהודים כאילו הוא העיל אתנו! כך אומר ר' חיים פלאג'י: שמי שהטיב עם אחרים, אנחנו צריכים להכיר טובה למטיב לאחרים, אפילו שלא הטיב לנו אישית.
- ור' חיים פלאג'י מביא ראיה לדבריו מחז"ל, וזה לשונו: 'כמו שאמרו רז"ל על הפסוק: "וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּיִינִי לְכוּ סֵרוּ סֵרוּ מִתּוֹךְ עֲמַלְקִי וְאֶסְפְּדָ עִמּוֹ" (שמואל-א טו, ו) הם ישבו בעמוד לעמלק, והיה מלחמה לה' בעמלק, אבל הם שכנים והם עלולים להפגע, אז הוא מבקש מהם: לסור משם! כדי שלא יספו במלחמה, ולמה? הוא מנמק למה: "וַאֲתָה עֲשִׂיתָה חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" בני הקיני זה צאצאי יתרו, והוא פונה אליהם ואומר להם: בגלל שאתם עשיתם חסד עם כל בני ישראל, אז אני מגונן עליכם - שלא חלילה תפגעו! ואני מכיר לכם טובה על זה, ואני מבקש מכם: לסור מתוך העמלקי שלא תפגעו.
- ויש שאלה: וכי עם כל בני ישראל עשה חסד, יתרו עשה חסד עם כל ישראל! והלא לא עשה חסד אלא עם משה לבד! אלא מלמד: שכל העושה חסד עם אחד מישראל - כאילו עושה חסד עם כל ישראל! אז זאת אומרת אחד שעשה חסד עם אחד מישראל, כביכול כל אחד מישראל חייבים הכרת הטוב לזה שעשה חסד עם אחד מישראל. זה מדרש, והובא המדרש הזה גם בילקוט שמעוני (שמות רמז קס"ט) וגם במנורת המאור (פז, בגמילות חסדים שם עמוד 559), וגם במטה משה (עמוד גמ"ח חלק א' בעיני גמ"ח). למדנו: שחובת הכרת הטוב אינה רק על האדם שקיבל את הטובה בלבד, אלא מוטלת על כל ישראל. [להודות למי שהטיב לאחרים <https://shofar.tv/lessons/14945>].
9. לאחר החורבן רק תפילה מתוך בכיה מתקבלת, כפי שאמרו חז"ל, שלאחר החורבן שערי תפילה נעלו ושערי דמעה לא ננעלו. ברם, תלמיד חכם העוסק בתורה - תפילתו נשמעת גם ללא בכיה ואין הפרגוד נעל בפניו, שנאמר (ישעיה ל, יט): "כי עם בעיון ישב בירושלים בכה לא תבכה" - חנון יחנך לקול זעקך". כן כתב רבי חיים פלאג'י בספרו "תורה וחיים" (מערכת ח, אות נה).

קבלה מאשלי רברבי: "סימן ללמדן שהוא תלמיד חכם עצום, שאשתו קשה ובעלת מריבה, ולפי מה שיגדיל בתורה – תהיה קשה יותר". כן כתב רבי אברהם פלאג'י (בספרו "אברהם אנכי"). והפלא ופלא – אות ת – חלק ב <https://shofar.tv/videos/15108>.

10. וכן כתב בעל הכף החיים (סימן תרלט) בשם הגר"ח פלאג'י, שכל מי שזוכה לקיים מצות סכה בהדור ובשלמות, מבטח לו שלא תהיה מריבה בתוך ביתו כל השנה כלה.

וכן כתב הגר"א מוילנא זיע"א, שבזכות מצות סכה, זוכה האדם להנצל מדבורי מחלוקת ולשון הרע במשך כל השנה כלה, ורמז לכך יש בפסוק "תצפנס בסכה מריב לשנות".

והגר"ח פלאג'י כתב, שרמז לכך יש במלה 'סכה', שהיא במספר קטן שלוש עשרה, שהיא כמנין המלה 'אחד', וזאת לרמז על האחדות המתעוררת בין ישראל ע"י מצות הסכה.

וכן כתבו הגאון רבי חיים פלאג'י בספרו מועד לכל חי (סימן תרלט כה), והגאון בעל פנורי יעקב (סימן תרטו ב), שיזהר האדם ביותר שלא יכעס כלל ועקר בסכה וירבה בשלום הבית, כדי שלא תהיה קטטה בסכה הרומזת לסכת שלום, וזאת בכדי שלא יפגם ע"י כך בקדושתה חלילה.

טעם שני: כתבו הגר"ח פלאג'י (מועד לכל חי), ומהר"ת (ליקו"ה מקח וממכר יג ד) שהסכה היא זכר לעניי הכבוד, שהיו בזכותו של אהרן הכהן כמו שכתבו חז"ל (תענית ט), ומדתו של אהרן היא אוהב שלום ורודף שלום – ולכן בסכה שהיא זכר לעניי הכבוד שהיו בזכותו של אהרן הכהן, נמשכת ובאה מדת השלום לכל ישראל.

וזו הסכה שאסור להכניס גוי לסכה בכל חג הסוכות, כמו שכתבו הגר"ח פלאג'י (מועד לכל חי סימן כ) והכף החיים – סימן תרלט בשם הש"ך, שע"י כך האשפזיון הולכים ומסתלקים משם, כי הסכה היא המקום של האחדות עם כל ישראל ואינה מקום למי שאינו מזרע ישראל להכניס שם ח"ו, והאשפזיון הקדושים הם המאחדים בין כל ישראל, ולכן כאשר נכנס גוי לסכה מיד הקדשה מסתלקת משם ח"ו.

מדוע נספה הקב"ה את הגויים במצות סכה?

ועל פי זה מבאר הגר"ח פלאג'י זיע"א בספרו מועד לכל חי (מח), מדוע לעתיד לבוא כשיירצו אמות העולם לקבל שכם יחד עם ישראל, ינסה אותם הקב"ה דוקא במצות סכה, כי בכך ירמז להם על מדת האחדות שאינה מצויה בין הגוים. ולכן הגויים יעשו כל אחד ואחד את סבתו בראש גגו ולא בחצר ביתו, וזאת כדי שלא יכנסו אליהם העניינים המצויינים בדרכים ובחצרות הבתים. וכאשר יוציא הקב"ה את החמה מנרתיקה הם יבטטו וינצאו. ופרוש עלינו סוכת שלומך <https://shofar.tv/videos/15312>.

11. בכל מקום שיש קנאה ושנאה – אף אחד מהעדרים לא ייצא נקי. כן כתב רבי חיים פלאג'י בספרו "מועד כל חי" (ו, יג): "מעיד אני עלי שמים וארץ, דבכל מקום שמעינו קנאה ושנאה בין אחים או שותפים – לא יצאו נקיים רח"ל". והפלא ופלא – אות ק – חלק ג <https://shofar.tv/lessons/15330>.

12. וכן כתב בעל ה"כף החיים" (סימן לא אות ס') שבמוצאי שבת יש להדליק נר נוסף מימות החל, וזאת משום שרבו האוירה הבא ע"י הנרות מביא שמחה לאדם, כמו שכתבו המפרשים (רש"י שבת כג). וכל זאת מפני שישנו חייב מיחד של שמחה בסעודת מלוא מלכה, כדי ללוות את השבת מתוך שמחה. ומהות השבת והשמחה בה – חלק טז – במוצאי מנוחה <https://shofar.tv/lessons/14550>.

13. הגאון הרב חיים פלאג'י זיע"א מביא בספרו 'תוכחת-חיים' (סימן ג') את הזוהר הנ"ל ומפרש על-פיו את הפסוק: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום", שעיקר הדבקות בה' יתברך, היא על-ידי קימת חצות, ועל זה נאמר: ואתם הדבקים בה' אלוקיכם – על-ידי קימת חצות, חיים כולכם היום. חיים – היינו שפע של פרנסה. מאחר ש'עני חשוב כמת', ו'כל המצפה לשולחן חברו חיוו אינם חיים', ממילא ההפך מזה, דהיינו מי שיש לו שפע, זה נקרא שיש לו 'חיים'. על זה הדרך הוא מפרש גם את הפסוק במשלי: "אל תאהב שינה פן תורש פקח עיניך ושבע לחם". ופירושו: אל תאהב שינה, דהיינו שלא לישן כל הלילה, פן על-ידי זה תהיה עני ורש, אלא, פקח עיניך – מוקדם, ותקום בחצות מבעוד לילה, ואז תשבע לחם – יהיה לך שפע של פרנסה. וסוד הברכה והשפע <https://shofar.tv/lessons/14819>.

14. אושרו של המתבזה: הגר"ח פלאג'י (בספרו כה"ח). הרמ"ע מפאנו נהג לחתום את תשובותיו בתיבות אלו: 'אני הוא החתום בי רבנו מ"ע'. הכינוי מ"ע הוא לא רק ראשי התיבות של שמו הפרטי 'מנחם עזריה', אלא בעיקר ראשי תיבות 'מעביר עוון'. ומעשה שהיה כך היה: כאשר הרמ"ע מפאנו הוציא לאור את ספרו 'עשרה מאמרות', רבים חירפוהו וביזוהו בקהל עם. והרמ"ע שתק. הגה לא הוציא מפיו. בזכות שתיתקו הוא קיבל את התואר מ"ע – מעביר עוון. וחולון – מעלת השמחה ותוצאותיה <https://shofar.tv/lectures/1471>.

15. הוסיף הגאון רבי חיים פלאג'י זע"ל בספרו תורה וחיים מערכת ח' אות ס"א, אם עשיר הוא נעשה עני, מי שלא מהנה תלמיד חכם מנכסיו אם עשיר הוא נעשה עני, ואם חכם הוא מסתלקת ממנו חכמתו. למה העונש כזה חמור? על מה ולמה? אלא כיון שכל העושר שלו הוא מחמת הצדיקים והתלמידי חכמים האמיתיים, אז בדין הוא שיהנה אותם, ואם לא עושה זאת שורת הדין הוא שיענש. אם אתה לא מחזיר לאלה שמטיבים לכל העולם, שבוכותם העולם קיים, אם אתה לא מהנה אותם אז אתה גם לא ראוי ליהנות מהם, אז כיון שקיבלת עושר בזכות הצדיקים אז יטלו ממך כי אם אתה לא עושה כזה את מה שצריך לעשות, כי לא נותנים לעשיר עושר שיהיה לו סתם בקופה, יש לו מספיק בשביל לאכול כל ימי חייו, נכון? אז מה אתה עושה עם היותך, סתם העיקר שיהיה? למה אתה לא מחזיר לזה שמילא את אסמך ברי? לכן מפסידים אותו ומביאים אותו לידי עוני.

אולם המהנה תלמידי חכמים שכרו גדול, כפי שמביא שם הגאון רבי חיים פלאג'י באות ס"ב מהזהר הקדוש, שכל המהנה תלמידי חכמים זוכה להיות מבורך למעלה ולמטה, וזוכה לשתי שולחנות, עולם הזה ועולם הבא, והוא קודם להתברך לפני תלמיד חכם. וזוכה להנצל משוד וגזילה, מן השמים שומרים אותו שלא ישרדו אותו ולא יגזלוהו, וגם ממלאך המוות שלא ישחוט אותו. וכל זה כתוב אדם ובהמה תושיע ה'. אדם זה תלמיד חכם ובהמה זה משל לעם הארץ.

אז רואים מפה שמי שאינו מהנה תלמידי חכמים אינו רואה סימן ברכה לעולם, אין שריד לאוכלו, לא ישאר לו שום דבר לאכול, לא בעולם הזה ולא לעולם הבא על כן לא יחיל טובו. והאם יש שכר בעולם הזה? <https://shofar.tv/videos/5158>.

16. טעם שביעי – התגלות תורת הסוד: כתב הגר"ח פלאג'י זיע"א שכל העוסק בסודות התורה בלילה, יזכה להבין את לימודו ביתר קלות ואף יזכה שיתגלו לו סודות נוספים מן השמים. וזה משום שזמן חצות לילה, הוא הזמן המסוגל ביותר ללימוד תורת הסוד והנסתר. ועל פי זה פירש הגר"ח פלאג'י את הפסוק (ישעיה כ"ד): "מִכֶּנֶף הָאָרֶץ זְמַרְתָּ שְׁמַעְנוּ עֲבֵי לְצִדִּיק וְאָמַר רְצִי לִי רְצִי לִי וְגו'", שפסוק זה מדבר על לימוד התורה בלילה, שהתורה שלומדים בלילה נקראת 'זמירות', וכל הלומד בלילה נקרא 'צדיק' כמובא בזהר הקדוש. ולכן 'רזי לי' – פירושו שילמד בלילה את תורת הסוד והנסתר, מפני שהלילה הוא מסוגל להבנת תורת הסוד בקלות ובמהירות, ומה שכתוב עוד פעם שניה 'רזי לי' בא לומר שהלומד את תורת הסוד בלילה יזכה שיתגלו לו עוד סודות נוספים מן השמים – כי הלילה הוא מסוגל ביותר ללימוד זה של תורת הרז והנסתר. ואעירה שחר – חלק ד <https://shofar.tv/videos/14769>.

17. ידוע הדבר ומפורסם בין בני האדם כי לפי המאכלים יתפעל הגוף בבריאות או בחולי. תלוי מה אתה אוכל אז הגוף שלך יושפע, או בריאות או חולי. כי בשר הגוף הזה נפסד בכל יום ויום, ולפי המזונות הטובים יתהווה בו בשר בריא וטוב, ולפי רוב המאכל יתהווה בהיפוך, על כן היה מחסדי האל הגדולים עלינו, אנחנו, עמו אשר בחר, הרחיק ממנו כל מאכל מזיק אל הגוף ומוליד בו ליחות רעות, וזה הכלל שיש לו לפי הפשט בכל איסור המאכלות, כמו שאמרנו למעלה, וידוע כי החלב דבק ומוליד ליחות רעות, מי אומר את זה? ספר החינוך במצוה קמ"ז. מה שהבדילנו ה' יתברך מכמה מאכלות אסורות מפני שקצתן מטמטמים את הלב, כחלב ודס, וקצתם שמולידים כמה מיני חולאים קשים ורעים כשרצי הארץ והמים, מי אומר את זה? כף החיים להגאון הקדוש רבי חיים פלאג'י זיע"א בסיומן כ"ד. ומאכלות אסורות <https://shofar.tv/lessons/3932>.

18. שאלה: אם קם מעט קדם עלות השחר, ויש לו זמן לומר תקון חצות או סליחות, ואין לו זמן לומר את שניהם, מה עדיף לומר?

תשובה: כתב בשערי תשובה (סימן א) בשם מהר"ם זכותא, שבאפן זה עדיף שיאמר תקון חצות, וכן כתב הברכ"י יוסף (סימן א סעיף ג) שבאפן זה יאמר תקון חצות, שהוא עקר יותר גדול. וכן כתב הגאון רבי חיים פלאג'י (כף החיים סימן ג אות לג). וכן כתב הגב"א איש חי (פרשת וישלח אות ט). וכן כתב הגאון רבי רפאל ברוך טולדנו (קיצור שולחן ערוך סימן א אות ב).

שאלה: אם קם מעט קדם עלות השחר, ויש לו זמן לומר תקון חצות, או לעסק בתורה איזה מהם עדיף?

תשובה: כתב הגאון רבי חיים פלאג'י בכף החיים (סימן ג אות לג) וכן כתב הגב"א איש חי (פרשת וישלח אות לט) שבאפן זה, עדיף לומר תקון חצות מאשר לעסק בתורה כיון שדבר בעתו מה טוב.

שאלה: האם אמירת תקון חצות הוא חובה או בגדר מעלה ושבח בלבד, והאם יש בזה חלוק בין תלמידי חכמים לבעלי בתים?

תשובה: כתב החיד"א בספרו פתח עינים (ברכות ג ע"ב) בשם תשובת רבנו האי גאון, שהוא חייב על כל אדם לומר תקון חצות, בין תלמידי חכמים ובין בעלי בתים.

וכן פתב רבנו חיים פלאג'י בספרו רוח חיים את א, שמשמעות לשון הרא"ש והבית יוסף בסימן א, שפתבו שראוי לכל ירא שמים שיהא מתאונן ודואג על חרבן בית המקדש, משמע שאין חלוק בין תלמיד חכם לבעלי בתים אלא שניהם מחיבים להתאונן על חרבן בית המקדש. והלכות הלילה לקמים בחצות | <https://shofar.tv/lessons/14859> .]

19. נהגו ללמוד ביום שישי דברי אגדה המשמחים את הלב: כמו שכתב הגר"ח פלאג'י זכותו תגן עלינו אמן (ב'תנופה בחיים' משלי אות קפב) וזה לשונו: "והכי נהגו רבנן סבוראי מימות עולם וכן בדורנו, ללמוד מילי דאגדתא ביום השישי ונכנסים לשבת מתוך שחוק של מצוה". הכוונה מתוך שמחה של מצוה, כי "דברי אגדה מרחיבין את הלב!" ואז אדם נכנס בתשוקה ובשמחה לשבת. כלומר, היו נוהגים בימיו כל התלמידי חכמים ללמוד ביום שישי בישיבה דברי אגדה המשמחים את הלב, וזאת בכדי שיכנסו ליום השבת מתוך שמחה של מצוה וטוב ללב. גם מה שאנחנו לומדים עכשיו מכניס שמחה בתוך הלב: [מהות השבת והשמחה בה – חלק ט | <https://shofar.tv/lessons/14431> .]

20. וכתוב בספר המידות, במעלות המידות במעלת יראת שמים, והביא את זה בספר החרדים, וזה לשונו: ואם אין אדם מכבד את אביו ואת אמו גזרות קשות באות עליו, כענין שנאמר "ויאמר ה' יען כי ניגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבודני ולבו רחוק ממני, ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה, לכן הנני יוסיף להפליא את העם הזה הפלא ופלא" שהרי השווה הקב"ה כבודו לכבודם, למה? פסוק כתוב בכבוד הבורא, "כבוד את ה' מהונך" וכתוב "כבוד את אביך ואת אמך", השווה הקב"ה את הכבוד שלו לכבוד ההורים וכבוד ההורים לכבודו. אז מה הוא אומר, אם אין אדם מכבד את אביו ואת אמו גזרות קשות באות עליו, כמו שכתוב "יען נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כיבודני וליבו רחוק ממני ותהי יראתם..." והכל היה מצות אנשים מלומדה, אז רק בפיו ובשפתיו כיבודני מה העונש, אני אפליא אותם מכות הפלא ופלא. אז אם הוא השווה את כבוד ההורים לכבודו, אז כמו שבאות גזרות על מי שלא מכבד את ה', מכבד, רק בפיו ובשפתיו, אבל לא באמת ככה בפנימיות, ליבו רחוק ממני, אז אותו דבר הוא יקבל ענשים קשים אם הוא לא מכבד את ההורים שלו. וכמה מהם בניס הגונים שקיימו מצות כיבוד אב ואם כראוי זכו לאריכות ימים ועושר גדול וכבוד, והלא מצוה זו היא מצוה שכלית ומתן שכרה בצידה, כמו שכתוב בסדר ואתחנן, כבוד את אביך ואת אמך כאשר צוך ה' אלהיך, למען יאריך ימך ולמען ייטב לך על האדמה אשר ה' נתן לך, שזה מקרא כפשוטו, שאם מקיים מצות כיבוד אב ואם זוכה לאריכות ימים ושנים ושיהיה לו טובה וברכה על האדמה אשר ה' נתן לך, וזה יהיה זוכה גם לאריכות ימים, ואם לא חס ושלום להיפך, קיצור ימים, שאינו מקיים מצוה זו כיבוד אב ואם, אז לכן צריך לשים לב על הדברים, כך מוכיח בתוכחת חיים הגאון רבי חיים פלאג'י בפרשת תולדות. [כיבוד אב ואם | <https://shofar.tv/videos/3990> .]

21. ולכאורה מדוע חז"ל כתבו זאת על דרך השלילה – סופו שאינו נחרב? וכי מדוע יעלה על הדעת שבינתו יחרב, שצריכים להבטיח לו שלא יחרב ביתו? אלא מבאר הגאון רבי חיים פלאג'י בספרו 'תוכחת חיים' פרק ח', שמדובר על בית כזה שראוי להיחרב, לפי מעשיו של בעל הבית, כגון ששומעים בו זימרה באופן האסור שעל כך אמרו חז"ל "זימרא בביתא חורבה בביתא", שפירושו שעונשו הוא שיחרב ביתו, אבל למרות מעשיו הרעים של בעל הבית, הוא ניצל מכך, כיוון שהוא עוסק בתורה בלילה, וזאת משום שהתורה שעוסקים בה בלילה מכפרת עוונות, וממילא האדם שמור מכל רע.

כתב הגר"ח פלאג'י זיע"א בספרו מועד לכל חי (ומקורו בזהר הקדוש ויקרא דף י"ב ובגמרא תענית ודמוסיף יוסיף) שעל ידי קימת חצות זוכה האדם לאריכות ימים ושנים, וזוכה לראות בניס לבניו כי מתקיים בו הפסוק וראה בניס לבניך שלום על ישראל. (ישועות בחצות – חלק ב | <https://shofar.tv/videos/14828> .]

22. ראוי לכבד ב"כוס של ברכה" אדם ששמו נפתלי. כן כתב רבי אברהם פלאג'י ("אברהם אזכור" עה): "אם יש בשולחן אדם דשמו נפתלי – דראוי ליתן לו כוס של ברכה". (הפלא ופלא – אות נ – חלק ג | <https://shofar.tv/videos/15299> .]

23. הבטחה לשמירה בגשמיות לכל בני הבית: כאשר האדם זוכר את חורבן בית המקדש, נמשכת עליו ועל כל משפחתו שמירה מיוחדת משמים מכל רע ומכל מגיפה כמו שכותב בעל כף החיים בסימן תק"ס, ערות מיוחדת אשר אמר הגר"ח פלאג'י זיע"א שהעיד אביו זצ"ל, שראה בעיניו שכל בית שנזהרו לעשות זכר לחורבן בית המקדש בפתח ביתם, והשאירו אמה על אמה ללא סיד וצבע כלל כפי שמחייבת ההלכה, היה כל ביתם שמור מכל רע ומכל מחלה ולא אירע להם שום צער או חולי חלילה והיו שמורים מכל פגעים רעים. [פאר תחת אפר – חלק ב | <https://shofar.tv/lessons/14787> .]

24. שא"ל רביעית: מדוע יש בערבי שבתות ובשבת עצמה נסיונות גדולים במדת הפעם והמחלקת, כמו שפתבו החיד"א והגר"ח פלאג'י (כה"ח כז לר) והמשנה ברורה (סימן ר"ג) ועוד?

אבל אם יעשה האדם מחלקת בימים אלו, עלול הוא אף להפגע מכך חס ושלום. כמו שהעיד הגאון רבי חיים פלאג'י זיע"א בספרו (כף החיים סימן כז אות לה) שהוא היה עד ראיה לך שבכל בית שהיתה בו מחלקת וקטטה בערב שבת לעת ערב או בליל שבת – היה בדיק ומנסה כי רעה נגד פניהם ולא יצאו נקיים באותו שביע באיזה מקרה רע, רחמנא לעיל. עד כאן לשונו.

וְכַתֵּב הַגֵּר"ח פְּלֶאגִי זִיע"א (מועד לכל חי סימן כז לה), שִׁישׁ לָנוּ לְהִתְבּוֹנֵן בְּכַד שְׁכַל סִבְת פְּטִירָתוֹ שֶׁל הָאָרִיז"ל הִיָּתָה עַל יָדֵי שְׁהִיָּתָה קִטְטָה בֵּין הַתְּלִמִּידִים בְּעֶרֶב שַׁבַּת כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּשִׁבְחֵי הָאָר"י. וְעַל יָדֵי כַּד אֲבָדְנוּ אֶת הַמְּאֹר הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הָאָר"י הַקְּדוּשׁ. וּמִזֶּה יָבִין הָאָדָם כְּמָה יֵשׁ לְהִזְהָר מִהַכְּעַס וְהַמְחַלְקֵת בְּעֶרֶב שַׁבַּת וּבְשַׁבַּת עֲצֻמָּה.

וּמוֹסִיף רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי: וּבְשֵׁנֵת תַּקַּע"ה כְּשֶׁהִתְגַּוְּרְתִי בְּעִיר אֲזַמִּיר, פְּעַם אַחַת יִשְׁבְּתִי בְּבֵיתִי בְּסֵעוּדַת לַיִל שַׁבַּת וְשָׁמַעְתִּי אֶת הַשְּׂכָנִים מִתְּקוּטִים בְּיַנְיָהֶם עַל אֵיזָה דְּבַר מֵאֵל. וְהִלְכִיתִי מִיַּד לְבֵיתָם וּנְכַנְסֵתִי אֶצְלָם, וְהֵם מִיַּד עָשׂוּ שְׁלוֹם בְּיַנְיָהֶם. וּבְכָל פְּעַם שֶׁהָיָה אוֹתוֹ שָׂכֵן פּוֹגֵשׁ אוֹתִי, הָיָה מוֹדָה לִי עַל כֵּךְ, וְאָמַר לִי שְׂמֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה נִזְהָר שְׁלֹא לְהִתְקוּטֵט כָּלֵל. וּמִכַּד יִלְמַד כָּל אָדָם לְהִשְׁכִּין שְׁלוֹם בֵּין כָּל אָדָם לְחִבְרוֹ. עַד כָּאֵן דְּבָרָיו. וּשְׁבַת שְׁלוֹם – חֵלֶק א' | <https://shofar.tv/videos/14736>].

25. "מגיד" – כְּתַב הַגֵּר"ח פְּלֶאגִי וּמוֹעֵד לְכָל חַי סִימָן ד' כטו, שֶׁסְּפוֹר הַהֲגָדָה וְיִצְיָאָת מְצָרִים הוּא תְּקוּן לְדְבֻרֵי לְשׁוֹן הָרַע, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חו"ל וְעֵרְכִין טו] שְׁמִי שְׂדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע תְּקַנְתּוּ שְׁיַעֲסֵק בְּתוֹרָה.

"רְחֻצָּה" – וּבָזָה הוּא רוּחָן מְכַל חֵלְאָת עוֹנוֹתָיו.

"מוֹצֵיא מִצָּה" – לְרַמֵּז שְׁעַל הָאָדָם לְהוֹצִיא אֶת הַמְּרִיבָה וְהַמְחַלְקֵת, וְעַל יָדֵי כֵּךְ הוּא יִזְכֶּה לְ"מְרוֹר כּוֹרֵךְ" – לְצֵאת מְכַל הַצָּרוֹת וְהַבְּעִיּוֹת, וּבְכַד הוּא כּוֹרֵךְ אֶת כָּל הַמְּרוֹרוֹת.

"שְׁלַחן עוֹרֵךְ" – וְעַל יָדֵי כֵּךְ הוּא זוֹכֵה לְכָל הַיְשׁוּעוֹת לְהֵם הוּא זָקוּק בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

"צְפוֹן כּוֹרֵךְ" – וְהוּא זוֹכֵה לְכָל הַבְּרָכוֹת הַצְּפוֹנוֹת.

"חֵלֶל נְרֻצָּה" – וּבְכַד הוּא מְהַלֵּל אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהוּא זוֹכֵה הוּא לְהִיּוֹת נְרֻצָּה לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְהוֹסִיף עַל כֵּךְ מֵרֵן הַגָּאוֹן ר' חַיִּים פְּלֶאגִי זִיע"א, שְׁלֹכֵן לְאֶה ר"ת "לְעַקֵּר אֶת הַכֹּל".

כְּתַבּוּ רַבְּנֵינוּ מֵנוּחַ בְּסִפְרֵי הַמְּנוּחָה הַלְכוֹת חֲמִין וּמִצָּה פ"ח הִלְכָה ב, וְה"בֵּן אִישׁ חַי" (פְּרֻשָׁת צו שְׁנָה רֵאשׁוֹנָה), וְהַגֵּר"ח פְּלֶאגִי וּמוֹעֵד לְכָל חַי סִימָן דו, וְכֵן כְּתַב מוֹהַרְנ"ת וְהַלְכוֹת ר"ח גו, שְׂאֲכִילַת הַכֶּרֶס בְּאֶה אִף הִיא לְהִזְכִּיר לָנוּ לְתַקֵּן אֶת הָעֵינַן שֶׁל הָאֲחָדוֹת בְּפִסְחָה, כִּי תַחֲלַת הַתְּבָה כֶּר–פֶּסֶח הוּא מְלִשׁוֹן מְכַר, לְרַמֵּז עַל מְכִירַת יוֹסֵף, וְסוֹף הַתְּבָה כֶּר–פֶּסֶח הוּא רִמּוֹ לְכַתְּנַת הַפְּסִים שְׁעָשָׂה יַעֲקֹב לְיוֹסֵף. וְעַל יָדֵי זֶה קָנְאוּ בּוֹ אַחִיו, שְׂמִיזָה נִתְגַּלְגַּל הַדְּבָר וְנִרְדָּו אֲבוֹתֵינוּ לְמְצָרִים (כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חו"ל שַׁבַּת י). וְלָכֵן קָרְאוּ חו"ל לְמֵאֵל זֶה "כֶּרֶס", כְּדִי שְׂנוֹכֵר לְתַקֵּן פָּנִים זֶה שֶׁל שְׂנֵאת חָנָם וּמְחַלְקֵת שְׁבַגְלָלוֹ יִרְדְּנוּ לְגִלוֹת מְצָרִים.

אֲמִירַת הַהֲגָדָה לְתַקֵּן אֲמִירַת הַלְשׁוֹן הָרַע: וְכַתֵּב ה"שֵׁפֶת אֲמֵת", וְכֵן כְּתַב הַגֵּר"ח פְּלֶאגִי בְּסִפְרוֹ מוֹעֵד לְכָל חַי סִימָן ד' כטו, שְׂאֵף אֲמִירַת הַהֲגָדָה שְׂתַקְּנוּ חו"ל לְזַמֵּר בְּלִיל הַסֵּדֶר, בְּאֶה לְתַקֵּן אֶת עוֹוֹן לְשׁוֹן הָרַע, שֶׁהוּא בְּפָה, וְעַל יָדֵי אֲמִירַת הַהֲגָדָה שֶׁהִיא בְּפָה אָנוּ מְתַקְּנִים זֹאת. וְזֶה הַטַּעַם לְכַד שְׁכַל מְצוּוֹת לִילָה זֶה הֵם בְּפָה, הֵן אֲמִירַת הַהֲגָדָה וְהֵן אֲכִילַת הַמִּצָּה וְהַמְּרוֹר וְשְׂתִית אַרְבַּע הַפּוֹסוֹת וְכו' כָּלֵם הֵם בְּפָה, כִּי כָּל מְנַהֲגֵי הַלִּילָה הַזֶּה הֵם תְּקוּן לְעוֹוֹן לְשׁוֹן הָרַע וּפָנִים הָאֲחָדוֹת, שְׁבַגְלָלוֹ יִרְדּוּ יִשְׂרָאֵל לְמְצָרִים.

עַל יָדֵי נְתִיבַת צְדָקָה לְפָנֵי פֶּסַח – יִזְכֶּה לְאוֹר הָאֲחָדוֹת הַמְּתַגַּלָּה בְּפִסְחָה: הַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי זִיע"א, מְסַפֵּר עַל מְשַׁפְּחָה אַחַת, שְׁבַשְׁנָה אַחַת כְּשֶׁהָיוּ מְסֻבִּים וְיָחַד בְּלִיל הַסֵּדֶר, פְּרֻצָּה לְפָתַע מְרִיבָה גְּדוֹלָה וְעֵצוּמָה בֵּין כָּל הָאֲחִים וּבְנֵי הַמְּשַׁפְּחָה, וְהִתְקַלְקְלָה כָּל שְׂמֵחַת הַחַג הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ בְּבֵיתָם. וּבְרָרוּ אַחַר כֵּךְ וּמִצָּא, שְׂאוֹתָהּ מְשַׁפְּחָה שְׁהִיָּתָה עֲשִׂירָה לֹא נִתְּנָה כָּלֵל צְדָקָה לְעִנְיִים לְכַבּוֹד פֶּסַח.

וְהַסְּבִיר הַגֵּר"ח פְּלֶאגִי, שְׁבַמְקוֹם לְזִכּוֹת לְמִצָּה שֶׁהִיא אוֹר הַשְּׁלוֹם וְהָאֲחָדוֹת, הַתְּתַפַּף לְהֵם הַדְּבָר לְמִצָּה וּמְרִיבָה, וְזֹאת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִתְּנוּ צְדָקָה לְעִנְיִים לְעֵרְכֵי פֶּסַח.

וְכֵן סִפֵּר עַל עֲשִׂיר אַחַד שְׁלֹא רָצָה בְּשׁוּם אִפְּן לְתַת לוֹ צְדָקָה בְּעֶרֶב פֶּסַח, כְּאֲשֶׁר אָסַף כֶּסֶף לְחֵלֶק לְאֲבֵרְכִים "קִמְחָה דְּפִסְחָה", וְסִפֵּר לוֹ הַעֲשִׂיר לְאַחַר הַחַג, שֶׁהוּא קָבַל עָשׂוּ מִיַּד בְּלִיל הַסֵּדֶר, כְּאֲשֶׁר בְּנֵיו הַגְּדוֹלִים כְּעֵסוּ עָלָיו וְזָרְקוּ אוֹתוֹ מִבֵּיתוֹ בְּלִיל הַסֵּדֶר, לְאַחַר שֶׁהָעִיר לְהֵם וּשְׂאֵלֶם הָאֵם הַתְּפַלְלוּ כְּבָר עֲרִבִית, וְכַעֲסוּ עָלָיו עַל כֵּךְ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ מִחוּץ לְבֵיתוֹ וְהָיָה כָּל הַלִּילָה הַזֶּה מְחוּץ לְבֵיתוֹ, וְאָמַר הַעֲשִׂיר שֶׁהָיָה מִיַּד שְׁכַל זֶה אֵרַע לוֹ מִפְּנֵי שְׁלֹא נִתַּן צְדָקָה לְעִנְיִים בְּעֶרֶב פֶּסַח.

הָאֲחָדוֹת בְּלִיל הַסֵּדֶר: בְּלִיל פֶּסַח בְּחֹר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעַם יִשְׂרָאֵל בְּזִכּוֹת מֵדַת הָאֲחָדוֹת שֶׁהִיָּתָה בְּיַנְיָהֶם, וְלָכֵן בְּלִיל הַסֵּדֶר עֲרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְהַרְבוֹת מְאֹד בְּמֵדַת הָאֲחָדוֹת, וְלְהִזְהָר מְאֹד מִמְחַלְקֵת וְכַעֲס, כְּמוֹ שְׂכַתֵּב הַגֵּר"ח פְּלֶאגִי וְחַיִּים לְרֵאשׁ לזו, שְׂזָה רִמּוֹ בְּדְבָרֵי חו"ל וְרֵאשׁ הַשְּׁנָה טז] "חֵיב אָדָם לְטַהֵר עֲצֻמוֹ בְּרִגְלָה", כִּי עַל יָדֵי הַכְּעַס הָאָדָם מְטַמֵּא אֶת עֲצֻמוֹ בְּטַמְאָת עֲבוּדָה זָרָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב בְּזִהָר [פְּרֻשָׁת תְּצוּהָ קפו] עִי"ש. וְלָכֵן יִזְהָר מִזֶּה בְּיֹתֵר בְּרִגְלָה, וּבְפִרְט בְּחַג הַפֶּסַח שֶׁהוּא כְּנֶגֶד אֲבָרְהָם אֲבִינוּ ע"ה שְׂמֵדָתוֹ חֶסֶד. ע"כ.

וְחוֹלוֹן – פְּנִינִים לְהַגִּיד הַפֶּסַח <https://shofar.tv/lectures/1436>].

26. טעם שלישי – הכנעת הקליפות; כתב הגאון רבי חיים פלאג'י זיע"א (תוכחת חיים פרק ג') על פי דברי הזוהר הקדוש כפי שמבאר האר"י ז"ל, המסבירים שכל הקושיות שיש לאדם בעת לימודו באים מאחיזת הקליפות שנשמתו של האדם כידוע, ומכך באה גם השכחה לאדם. כי הזיכרון הוא מצד הקדושה והשכחה היא מצד הקליפות כידוע. לכן הלומד לאחר חצות הלילה, שבכך הוא משבר ומכניע את כל הקליפות והטומאה שנשמתו, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (לך דף צ"ב) זוכה להבין את כל לימודו ואף אינו משכח את תלמודו, כי אין נאחזים בו הקליפות בשעת לימודו.

ומוסיף הגר"ח פלאג'י שרמז נפלא לכך יש בסמיכות הפסוק (תהילים קיט): "חֲבָלֵי רְשָׁעִים עֲנִדְנִי תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי", לפסוק (שם): "חֲצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לְךָ עַל מַשְׁפָּטֵי צְדָקָךָ", לרמז ולומר שעל ידי קימת חצות ללימוד התורה לא ישכח האדם לעולם את תלמודו, כדברי הזוהר והאר"י ז"ל, שהלומד בשעה זו הוא מכניע את כל הקליפות אשר מהם באים כל הקושיות והשכחה, וזוכה לקנין התורה בשלימות. ואעירה שחר – חלק ג – כתר של תורה | <https://shofar.tv/videos/14766> .]

27. הסיבה שבדורות האחרונים נתמעטה הפרנסה, ורבים רבים לא מצליחים להביא טרף לביתם, היא משום שממעטים בלימוד משניות. כן כתב רבי חיים פלאג'י ("תשובה מחיים" אות מט): "בדורנו נתמעט הפרנסה ותרד פלאים, מסיבת כי נתמעט לימוד המשניות, והיינו כי משנה הוא כחשבון הפרנסה, וכיון שהאדם מרבה בגירסת המשנה – יתרבה לו הפרנסה". והפלא ופלא – אות מ – חלק ח | <https://shofar.tv/lessons/15289> .]

28. הגאון רבי חיים פלאג'י זכר עדיק לברכה כותב בספרו "רפואה וחיים": "כי אני הגבר ראתה עיני מיום שעמדתי על דעתי, כי כל איש ואישה משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, עיר ועיר שהיו ביניהם מחלוקת – לא יצאו נקיים משתי כיתות ולקו בין בגופם בין בממונם, ומי שיש בו דעת יעמיק בזה מאוד, ולעולם יוותר משלו, בין בגופו בין בממונו ויצא הפסדו בשכרו, שיהיה לו שכר טוב בעולם הזה ובעולם הבא, מהסיבה שהוא אוהב שלום ורודף שלום". ומחלוקת ושנאת חנם – חלק ב | <https://shofar.tv/lessons/11336> .]

29. והרב הגאון רבי חיים פלאג'י ב'לב חיים' וכתב: "נמצא שאפילו אם לפי ההלכה היו פסולות עם כל זה כל שדעתו מכיון לשמים – קיים המעוה ויש לו שכר תפילין!" [מעלת הצדקה – ג' | <https://shofar.tv/lessons/5376> .]

30. ושעת חצות לילה הינה עת רצון אף להבנה ולזיכרון בלימוד התורה, ולכן כל העוסק בתורה בשעה זו זוכה להבין את כל לימודו ואף לזכרו היטב, כמו כן נפתחים לאדם העוסק בתורה בשעת חצות לילה כל הסודות שישנם בתורה, והוא מבין בקלות את כל לימודו ותורתו. ואם הוא בר הכי והוא לומד את סודות התורה יזכה שיפתחו לו כל רזי התורה כמו שכתב הגאון רבי חיים פלאג'י בספרו תוכחת חיים פרק ג' עיי"ש. [ובעת רצון עניתך | <https://shofar.tv/lessons/14832> .]

31. והטעם לכך שמעלת התשובה בחצות הוא כה גבוהה וחשובה במרום, עד שכל עוונותיו של האדם מתהפכים לזכויות, מסביר הרה"ק רבי עבי אלימלך מדינוב בספרי העבי והצדק, שהתשובה שעושים בעת חצות הלילה נקראת "תשובה מאהבה", כי כל הקס חצות אין זאת אלא מאהבת השם, כמו שכתב הזוהר הקדוש (פרשת אחרי דף סח), והרי הוא מקיים בזה מצות ואהבת את ד' אלקיך, וכן כתב הגר"ח פלאג'י בספרו תוכחת חיים ג', ולכן כאשר הוא עושה תשובה בשעת חצות הלילה, נקראת תשובה זאת בגדר תשובה באהבה, ולכן על ידי כך כל עוונותיו נמחלים, וזדונות נהפכים לו לזכויות. ואעירה שחר – חלק ו – התשובה שמחוללת פלאים | <https://shofar.tv/videos/14778> .]

32. ולשון הרב חיים פלאג'י זצ"ל בספר כף החיים סימן י"ג אות ו', מי יתן שיוזרו המשוררים שלא ינגנו הקדיש והקדושה בניגוני הגויים במכס, שהיודע מהם יבואו לו הרהורים רעים, ופיגול הוא לא ירצה וההיעדר טוב ממציאיתו. [ירושלים – ערבי שירה וזמרים פסולים, בית הכנסת מוסאיוף, ירושלים, תאריך פרסום: 03.08.2010 | <https://shofar.tv/lectures/255> .]

33. מעלה שלישית: תיקון שמעלתו רמה ונשגבה : והנה הקס לפני עלות השחר, אמירת תיקון חצות הרי היא קודמת לכל הלימודים כולם כמו שכתב האריז"ל. וכן פסקו גדולי האחרונים החיד"א הגר"ח פלאג'י ועוד, וזמן אמירת תיקון חצות הוא עד עלות השחר כמו שכתב מרן הבן איש חי (פרשת וישלח), ולכן הקס לפני עלות השחר זוכה לאמירת תיקון חצות אשר מעלתה רבה ונשגבה מאוד. [עד עלות השחר | הרב אמנון יצחק, בית מדרש 'קהילות פז', בני ברק, תאריך פרסום: 27.03.2022, שעה: 08:11 | <https://shofar.tv/videos/14809> .]

34. לקום – כדי לקבל מתנות: ולכן כתב הגאון רבי חיים פלאג'י זיע"א (כף החיים סימן ג), שעצה נפלאה למי שחפץ ורוצה לקום חצות לילה, שיתבונן בדעתו וישים לנגד עיניו לפני שעולה על יצועו את כל המעלות העצומות וההבטחות הנפלאות הכתובות בדברי הזוהר הקדוש ובגמרא ובכל הספרים הקדושים, המגלים מה מקבל וזוכה האדם שקם בחצות לילה, ועל ידי שיתבונן האדם בכך ויזכור זאת בלכתו לישון ובעלותו על יצועו, בוודאי יקום בזריות עצומה בחצות הלילה, כי מי פתי אשר יפסיד הבטחות נוראות אלו, ובוודאי כל אדם חפץ ורוצה בהבטחה של רבי שמעון בר יוחאי לפרנסה ולבריאות, לשמירה משמים ולאריכות ימים, לבני ס ולבני בנים. ואף במישור הרוחני ישנם בזוהר הבטחות עצומות לזכות להבנה ולזכרון בתורה הקדושה, ולקבלת כל התפילות, לתשובה שלימה, ולמדרגות גבוהות ועצומות. ועוד ועוד.

ולכן כאשר האדם יתבונן בכך לפני שהוא הולך לישון בוודאי שיקום בזריזות עצומה לעבודת בוראו.

ואף על פי כן כתב הגאון רבי חיים פלאג'י, שלא יקום האדם חס ושלום לשם ההבטחות הגדולות שישנם לקמים חצות אלא יקום רק לכבוד קונו ובוראו. ועצות וסגולות לקימת חצות – חלק ב' | הרב אמנון יצחק, בית מדרש 'קהילות פו', בני ברק, תאריך פרסום: 06.04.2022, שעה: 07:51 | <https://shofar.tv/videos/14849>.

35. שינה מוקדם – מוסיפה חכמה ועוז: והנה כאשר האדם מתרגל לישון מוקדם, מועיל לו הדבר להרבה ענינים ברוחניות ובגשמיות, כמו שכתב הגאון רבי חיים פלאג'י זיע"א (תוכחת חיים דף ג') שהאדם המרגיל עצמו לישון מוקדם ולקום מוקדם, זוכה על ידי כך לבריאות, לחכמה, ולחוזק ועוז. (ושכבת וערבה שנתך | הרב אמנון יצחק, בית מדרש 'קהילות פו', בני ברק, תאריך פרסום: 04.04.2022, שעה: 08:07 | <https://shofar.tv/videos/14840>).